

Török Ábel

SZÍVEM FEKETE MADARAI¹

még a fák is kinevették. gúnyosan lengették előtte ágaikat, arcba csapták, leveleik lenézőn susogtak a magasban. ott megy elí, a kitaszított, ott megy a fiú, akit senki sem szeret, ott megy a nyomorult, az ördög harmadik fattya.

hallgass, üvöltötte, és teljes erejéből belevágott a legközelebbi bükk törzsébe. öklébe irgalmatlan fájdalom hasított, rágnának porrá a szúk!

eszeveszetten rugdosta a fát, bottal és pusztá ököllettel verte, azt akarta, hogy kidőljön, hogy bűnbánó reccsenéssel hajoljon meg a haragja előtt. a fa remegett, de szilárdan állt, mintha azt mondaná, ejnye, csak ennyit tudsz, kicsi elí? a szád nagy, de a karod gyenge, mint a szűzek lehelete.

ökle vörösen lüktetett, holnapra be fog lilulni, liliomok bontanak szirmot bütykeimen, nem elég, hogy a porcokon felszakadt a bőr, és a vérem sűrűn és feketén csordogál. látod, te sem vagy több minálunk, hallatszott a rengetegből, úgy vérzel és dühöngsz, akárcsak mi. sőt, mi jobbak vagyunk nálad, mert soha nem veszítjük el a fejünket. ostoba vagy és gonosz. makacs vagy, elí, makacs, mint az öszvér, és nem lehet javítani rajtad.

a fa tövébe roskadt, kinyújtotta csontos lábát a kényelmetlen gyökereken. a kézfejét nézte, duzzadt és piros, ez a jussom, fájdalom és magány, mert mindenki jobb nálam.

sötétedésig ne kerülj a szemem elé, utánozta apja hangját gúnyosan, felőlem akár széttéphet egy medve vagy helyben megrohadhatsz, fiam, úgysem érdekel, mi van veled. rossz vagy és haszontalan, a többiek mind szebbek és jobbak nálad, sosem érhetsz a nyomukba. pedig akkor még szeretnék is.

arcán könnyek csillogtak, ujjai a combjába mélyedtek. nem szabad sírni, nem szabad sírni, erősnek kell lennem. lehuny szemhéján csak azt látta, ahogy az anyja tátog, négy gyermekem közül te vagy a leghitványabb, neked ebben a házban nincs szavad! maradj csöndben, amíg meghallgatom a testvéreidet.

---

1 Részlet egy készülő regényből.

elí szíve összeszorult, a súlyos izomköteg olyan apróra húzta össze magát a mellkasában, mint egy megszeppent kisegér. ilyenkor mindig változott valami ott benn, a kicsi szív kérget növesztett, vastagot és tüskésset, ezen nem jutnak át a szavak, ezen nem jut át a megvetés, sérthetetlen leszek.

a forró könnyek égették a bőrét, sistergett és füstölt az arca, sülő hús büze csapta meg az orrát. a szeméhez kapott, ujjai felhólyagosodtak, sikoltott, ilyen az, ha a könnyekben szeretet folyik, marja az ember testét. ahogy megtörölte az arcát, érezte, hogy ott is megégett a bőr, a keze meztelen húst ért, összerándultak az izmai, mit tettem, amiért ezt érdemlem?

megmutatom nekik, gondolta dacosan, vasból kovácsolok burkot a szívem köré, olyat, amelyen senki nem jut át. bumm, bumm, kalapács verte az izzó fémet a tűz fölött, bilincset rakok rád, megtart téged erősnek, bumm, bumm, kalapács.

a vas csilingelt a mellkasában, a csontokhoz verődött. a szíve feszítette a burkot, hideg burok, egyetlen tűhegynyi lyukkal, aki azon keresztül képes megérinteni, annak adom fele királyságomat és elsőszülöttemet.

elí a gyökereken ülve nézte az eget és hallgatta a szelet, hány ilyen délutánom volt már, az ördög se tudja megszámolni. felállt, leporolta magát, és futni kezdett, előre, előre, és egyszer sem nézett vissza.

ügyet sem vetett a fák gúnyos suttogására.

*

a gyerekek a falu szélén fogócskáztak sápadt szalmabálák között. elí gyűlölte a fogócskát, buta játéknak tartotta, de unatkozott, nem történt vele semmi érdekes, így hát beállt a többiek közé. úgy tűnt, draki fejébe vette, hogy elkapja, őt, elít, a leggyorsabbat, csak nevetett rajta, lehetetlenre vállalkoztál, takonypóc.

futott, félt, leszakad a lábáról a cipő. a fű füstölt a talpa alatt, tüdeje üresen-telve remegett a húsában. a levegő süvített a füle mellett, arcát szárazra fújta a szél. hirtelen minden megszakadt, mert rövid, gyenge nyomást érzett a lapockáján, egy ujj volt az. igen, hallotta a háta mögül, elkaptam, elí a fogó!

megtorpant, ökölbe szorította a kezét. lassan, vigyorogva megfordult, nem, nem fogtál meg, ne hazudj. még mindig draki a fogó, üvöltött az égbe.

hogya lennék én, hiszen megfogtalak!

én is láttam, hogy megfogja, szólt közbe eske. elí a fogó.

ki bízhatna a te látásodban, vetette oda neki elí, a bátyád is vak, ki tudja, miféle kórság eszi a te szemedet. a helyedben szólnék anyámnak, hogy baj van, mert draki engem ugyan nem fogott meg.

eske szeme megtelt könnyel, kiabálni kezdett, nem is igaz, és elszaladt a falu felé. elít gyönyörűséggel töltötte el a lány tekintetébe ülő fájdalom, csodát teszek ilyenkor, gondolta, könnyeket fakasztok belőlük, mint egykor a kőből.

ezt meg miért kellett, kérdezte draki dühösen. nem elég, hogy csalsz, még bántod is.

hozzá se értem, vont vállat elí.

a te képed is ragyás, mégse csúfol veled senki. búji sem tehet arról, hogy vak. akkor miért piszkálsz?

mert jólesik, nevetett elí.

akkor én is ragyásfejűnek foglak szólítani, mert jólesik, kiabálta draki. ragyásfejű, ragyásfejű, ragyásfejű!

elínek az arcába tolult a vére. igaz, hogy az arca felhólyagosodott a forró könnyektől, és néhány hétig áfonyavörösen virított, de a sebek begyógyultak, és arról a keserű napról már csak fehér hegek maradtak emlékebe a szeme alatt.

ha még egyszer így nevezel, eltöröm a kezedet, mondta, és meg kellett erőltetnie magát, hogy ne ugorjon rá azonnal drakira.

ragyásfejű, ordította a másik, ragyásfejű, téged senki se szeret, miért nem mész világgá, ragyásfejű, bárcsak inkább te lennél vak, ragyásfejű, ragyásfejű, ragyásfejű!

elí mellkasában valami elpattant, tompán, hidegen, szíve béklyójának egyik láncszeme. vadul rávetette magát drakira, habzó szájjal üvöltött. a pusztá beleremegett a hangjába, a szalmabálák megzizzentek. a két fiú egymásba gabalyodott a földön, fű koszolta össze a ruhájukat, kövek sértették fel összefeszülő bőrüket. köröm vájt húsba, fog tépett bőrt, évek elfojtott haragja szabadult fel a szívdobbanásaikban, el fogom törni a kezét, ahogy megígértem, eltöröm a kezét mindenkinek ebben a faluban, aki nem szeret.

vérszomj lüktetett az ereiben, olyan pillanat jött el, amiért örökké gyűlölni fogják, meg kell tennem, más nem számít, csak én vagyok a világon és draki, drakinak pedig bűnhődnie kell, hát ki büntesse meg, ha nem én?

nagyobb volt és erősebb, a vadásztól is tanult egyet, s mást a hosszú portyák alatt. az öregember megtanította, hogyan terítsen le egy állatot, mindig a torkára csapj, visszahangzott a hangja a fejében, mindig a torkára.

elí így is tett. iszonyatosat vágott draki nyakára, mire a fiú azonnal elengedte, és a mellkasához kapott. talán beléd szorult a szusz, kérdezte kacagva elí, majd hasra fordította a köhögő-fuldokló drakit. rátérdelt a hátára, felhúzta a karját, és bütykeivel nagyot koppintott a fiú fejére.

kérj bocsánatot, te kis бүдös, vagy eltöröm a kezed.

úgysem mered. gyáva vagy te ahhoz, hörögte a másik a homokba.

jól figyelj, draki, sziszegte. egyetlen esélyt adok neked, többet nem. jószívű vagyok veled, és a viláგért sem ártanék a karodnak, olyan szép és egészséges, de ha rákényszerítesz, muszáj lesz megleckéztetnem téged.

neked csak ahhoz van bátorságod, hogy a gyengébbeket bántsd, morogta draki alulról.

elí megvonta a vállát, és hűvös, nyugodt szívvel – vasburokba zárt, kerges szívvel – megragadta draki jobb mutatóujját, és hátrarántotta, úgy, hogy a köröm egészen a csuklóhoz nyomódott. gyomorforgató reccsenést hallott. draki üvöltött, mint a fába szorult féreg, elí pedig dobogó szívvel leszállt a hátáról, és leporolta magát.

csak egy ujjad bánta, mondta halkán, bánatos hangon, talán ez is elég lesz.

aztán elí futni kezdett, olyan gyorsan, ahogy csak a lába bírta.

arcát ezúttal jéghideg könnyek puffasztották fel. futott, a talpába szúró fájdalom nyilallt, ahogy gyökerekre és éles kövekre taposott, fáj, fáj ez a világ, futni kell, mert ha megállok, minden valósággá válik.

csak a szitkozódó-üvöltő-fetregő-átkozódó-nyomorult-gúnyos-beképzelt-szenvedő-sikoltó, végre-valahára megleckéztetett, bárcsak-meg-neleckéztettem-volna drakit látta maga előtt, és a hangja tanyát vert a homloka mögött, a csontja hétrét görnyedt tőle, úgy feszítette belülről

az a haragos, fájdalmas üvöltés, azt mondta, senki sem szeret téged ezen a világon, elí.

egy mező közepén rogyott össze, térde megtagadta az engedelmességet, ezer fa választotta el a falutól, összecsucsklott, eldőlt a fűvön, mint egy zsák. arcába, könnyektől kínzott arcába vékony tüske mart, felejtsetek el engem, hadd felejtsem el magam ezen a titkos helyen, többé nem akarok emlékezni erre a világra.

ínszaggató sikoly hasított a fülébe, felkapta a fejét a fűből, a többiek voltak azok, körbeállták, szaladgáltak, mutogattak, mit tettél, elí, valda és idunn torkából rettegő süvöltés, finnlaug lány sikkantása, rígdöbönt nyögése, im kerek szeme, mind-mind körbevették, ketrecre zárták, te vagy a hibás, bestia vagy, ördög költözött beléd, romlott vagy, mióta megszülettél, te tehetsz mindenről, te falu szégyene, mocsok az apád büszkeségén, gonosz, mint az éjszaka, elí, elí, makacs elí, mit képzelsz, miért vagy még a világon?

hogy tehettem ezt, hogy tehettem ezt, gondolta elszoruló torokkal, arca eltorzult, nem látott, nem kapott levegőt, olyan hideg voltam, mint a vijjogó tél, mi vett rá, hogy kitörjem az ujját?

megérdemelte, hallotta saját szavait, azt mondta, ragyásfejű vagyok, nem tudja, hogy forró könnyek égették azokat a sebeket, nem tudja, milyen fájdalom fal belülről. tagadjátok meg tőlem a szereteteket, akkor sem tudok megváltozni.

ördög bújt belé, az suttogott mézes szavakat a fülébe, az vezette a kezét, amikor eltörte draki ujját. születése óta benne lakott, és képtelen volt legyőzni, mert nem tudta, hogy le kell győznie, ilyen volt a természete, együtt éltek, ketten voltak egyek, a gonoszság a szívében dobogott, a velő volt a csontjaiban, nem akarok megváltozni, nem tudom elüldözni magamból, mert meghalok nélküle.

hát nem értitek, hogy nem azért vagyok ilyen, hogy benneteket bántsalak, hanem azért, mert nem tudok máshogy élni?

tompa reccsenés, riadt sikolyok, mit tettél, elí, te fekete föld mélyéről szalajtott ördögfajzat.

a fiú a saját ujjait bámulta, az összeset eltörném, ha attól a tiéd meggyógyulna, draki. az összeset eltörném, ha cserébe nem emlékeznétek a délutánra, ha nem kellene szembenéznem apámmal és anyámmal ma este.

segítsenek meg az egék.

*György Attila, Lövetei Lázár László, Fekete Vince, Molnár Vilmos, Lakatos Mihály
Sárszentlőrinc (2009)*